

ЖИВОПИСЕЦЪТ

В стаята, където Христаки Павлович обичаше да чертае, да чете и пише, никой не смееше да влиза, дори жена му. На децата бе строго забранено да минават край вратата, когато баща им взтре работи. За цялото семейство това бе светилището на дома, стая по-важна от гостната дори, където даскал Христаки събираше вечерно време приятели, за да разговарят и спорят, да пеят стари народни песни, да мечтаят за бъдещето на родината, когато бъде свободна.

Но малкият Николай не можеше да удържи любопитството си. Той копнееше да надзърне и види чертежа, който баща му рисувахе за учебника си по география. От смачканите и изхвърлени черновики той следеше работата на баща си, възхищаваше се от хубавите геометрични фигури, които даскалът изтегляше с рядка точност и тънко издѣлство. Той сам се опитваше да му подражава и често, скритом, правеше чертежи подобни на бащините му.

Затова този път той се престраши, понеже даскалът беше отишел за малко към новото класно училище в „Крайната махала“, да се изкачи на пръсти по стълбите и да застане нерешително пред затворената врата на светилището.

Да хвърли само един поглед!

Дали баща му бе завършил голямата звезда, която сочи четирите посоки на света? С туптящо сърце той полєка отвори вратата.

И застана вкаменен на мястото си.

Баща му чертаеше наведен над масата до прозореца. След това внезапно се изправи и тръгна към долапите с книгите. Погледна към вратата и по строгото му лице трепна лека усмивка. Той отдавна беше угадил скритото желание на момчето.

— Ела насам. Гледай ме как чертая, но ще стоиш много мирно...